Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Frankenstein

Er was eens, in een stad omringd door hoge bergen en diepe bossen, een jonge man genaamd Victor Frankenstein. Victor was slim en nieuwsgierig. Hij hield ervan om te leren hoe de wereld werkte, vooral de geheimen van het leven. Hij bracht vele uren door met het lezen van grote, stoffige boeken over wetenschap en natuur, en hij begon zich af te vragen: "Wat als ik leven zou kunnen creëren, net zoals de natuur dat doet?"
Op een dag kreeg Victor een groots idee. "Wat als ik helemaal zelf een mens zou kunnen maken?" dacht hij. Hij raakte geobsedeerd door de gedachte en bracht al zijn tijd door in zijn kleine werkplaats, waar hij materialen verzamelde om zijn eigen wezen te bouwen.
Victor werkte maandenlang, altijd alleen, verborgen in zijn kamer, aan iets wat niemand ooit eerder had gedaan.

Eindelijk was de dag aangebroken. Het wezen was af. Victor stond boven zijn creatie – een reus, veel groter en forser dan enig ander mens. Het had lange armen, sterke handen en een gezicht als geen ander. Maar toen

Victor naar het wezen keek, sloop er angst in zijn hart. "Wat heb ik gedaan?" fluisterde hij tegen zichzelf.
Die nacht trok er een storm over de bergen. Bliksemflitsen verlichtten de hemel en de donder deed de stad schudden. Victor zag hoe een bliksemschicht zijn laboratorium trof. Plotseling gingen de ogen van het wezen open! Victor hapte naar adem en deinsde achteruit, zijn hart bonkte in zijn keel. Het wezen knipperde met zijn ogen en kwam langzaam overeind, starend naar Victor met grote, verwarde ogen.

"Wie... wie ben jij?" vroeg het wezen met een diepe, ronkende stem.

Victor was doodsbang. Hij had er nooit over nagedacht hoe het zou zijn om met het wezen te praten. Zonder antwoord te geven, rende hij de kamer uit en liet het wezen helemaal alleen achter. Het wezen stond op en begreep niet waarom Victor was weggegaan. Hij wilde hem niet bang maken. Hij wilde alleen maar weten waar hij was en wie hij was.
Dagen gingen voorbij en het wezen zwierf door de straten van de stad. Maar telkens als mensen hem zagen, schreeuwden ze en renden ze weg. Sommige mensen gooiden stenen naar hem, anderen schreeuwden dat hij weg moest gaan. Het wezen, dat geen naam had, begreep niet waarom iedereen zo bang was. Hij had niets verkeerds gedaan. Hij was gewoon... anders.

Terwijl hij steeds verder van de stad afdwaalde, kwam hij bij een klein huisje in het bos. Vanaf een afstand keek hij hoe een gezin daar woonde – een oude man en zijn kinderen. Ze waren vriendelijk voor elkaar, lachten altijd en hielpen elkaar. Het wezen observeerde hen vele dagen en leerde spreken en zich gedragen door naar hen te luisteren. Hij begon zelfs brandhout voor hen achter te laten, in de hoop te helpen, hoewel ze hem nooit zagen.
Maar op een dag voelde het wezen zich moedig en besloot hij op de deur te kloppen. Toen de familie hem zag, werden hun gezichten lijkbleek en schreeuwden ze van angst. Het wezen stak zijn handen uit en probeerde te spreken. "Alstublieft," zei hij. "Ik wil geen kwaad doen."
Maar de familie luisterde niet. Ze renden weg en lieten het wezen weer alleen achter.

Met een gebroken hart en vol woede begon het wezen te begrijpen dat, hoe vriendelijk hij ook probeerde te zijn, mensen hem altijd als een monster zouden zien.
"Waarom heeft Victor me zo gemaakt?" vroeg hij zich af. "Waarom heeft hij me alleen gelaten?"
Vastbesloten om antwoorden te vinden, ging het wezen op zoek naar Victor. Na vele maanden zoeken, vond hij hem uiteindelijk in de bergen, ver van de stad. Toen Victor het wezen zag, werd hij overvallen door schuld en angst.

"Jij!" hijgde Victor. "Wat wil je?"
Het wezen keek hem verdrietig aan. "Waarom heb je mij geschapen?" vroeg hij. "Je hebt me gemaakt, maar je hebt me helemaal alleen gelaten. Ik had niemand om me iets te leren, niemand die voor me zorgde. Iedereen is bang voor me. Het enige wat ik wilde, was geliefd zijn."

Victor wist niet wat hij moest zeggen. Hij schaamde zich voor wat hij had gedaan. Hij had het wezen geschapen, maar was weggelopen voor zijn verantwoordelijkheid.
"Ik dacht niet na..." stamelde Victor. "Ik wist niet dat het zo zou zijn."
"Dan moet je me helpen," zei het wezen. "Ik ben eenzaam. Ik wil een vriend, iemand zoals ik. Maak een metgezel voor me, zodat ik niet alleen zal zijn."
Aanvankelijk weigerde Victor. Maar de woorden van het wezen bleven in zijn hoofd echoën, en hij besefte hoeveel zijn schepping had geleden. Met tegenzin stemde Victor toe. Hij beloofde het wezen een metgezel te maken, iemand die hem zou begrijpen en niet bang zou zijn.
Maar terwijl Victor aan zijn werk begon, begon hij te twijfelen. "Wat als ze samen gevaarlijk worden? Wat als ze meer kwaad aanrichten?" Angst overmeesterde hem opnieuw, en net toen hij op het punt stond de tweede

creatie te voltooien, vernietigde hij het, en scheurde het uit elkaar voordat het kon leven.
Toen het wezen erachter kwam, was hij woedend. "Je hebt je belofte gebroken!" brulde hij. "Je bent wreed, Victor! Je hebt me vervloekt om voor altijd alleen te leven. Als ik geen geluk kan hebben, dan jij ook niet!"
Vanaf dat moment zwoer het wezen Victor te laten lijden. Hij verdween in de nacht en zwoer wraak te nemen.
In de weken die volgden, gebeurden er verschrikkelijke dingen. Victors familie en vrienden begonnen op mysterieuze wijze te sterven, één voor één. Zijn geliefde vriend Henry, en zelfs Elizabeth, zijn vrouw, werden van hem afgenomen. Victor wist wie er verantwoordelijk was - het wezen hield zijn belofte van wraak.
Met een gebroken hart en vervuld van spijt, achtervolgde Victor het wezen, vastbesloten om hem voor eens en voor altijd te stoppen. De achtervolging leidde hem naar de bevroren landen van het Noorden, waar alles bedekt was met ijs en sneeuw. Victor was zwak en ziek, maar hij gaf niet op. Hij volgde het wezen over ijzige bergen en bevroren zeeën, altijd een stap achter hem.
Maar net toen Victors krachten hem begaven, vond een schip hem, gestrand op het ijs. De kapitein van het schip, een man genaamd Walton, nam hem aan boord en luisterde naar Victors verhaal.
"Ik heb het wezen geschapen," vertelde Victor zwak aan Walton. "En nu moet ik hem vernietigen, voordat hij nog meer kwaad aanricht."

Maar Victor was te ziek. Voordat hij zijn taak kon volbrengen, stierf hij, en liet het wezen nog steeds achter, ergens in de kou.
Later die nacht hoorde de bemanning vreemde geluiden op het schip. Toen ze op onderzoek uitgingen, vonden ze het wezen, staand over Victors lichaam, zijn ogen gevuld met verdriet.
"Ik wilde nooit een monster zijn," fluisterde het wezen, terwijl de tranen over zijn gezicht rolden. "Ik wilde alleen maar geliefd worden. Maar nu is het te laat. Ik heb alles verloren, en Victor ook."
Het wezen keek naar de ijzige zee en nam een beslissing. "Ik ga nu weg, ver weg waar niemand me zal vinden. Ik zal een vuur maken, en daar zal ik mijn leven beëindigen, zodat niemand ooit nog door mij hoeft te lijden."

Met die woorden draaide het wezen zich om en verdween in de besneeuwde nacht, om nooit meer gezien te worden.
En zo eindigt het verhaal van Victor Frankenstein en zijn schepping.